

Arrest

nr. 197 474 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juni 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 januari 2017 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 5 mei 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 26 juni 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 26 juni 2017 werd aan verzoeker tevens een inreisverbod opgelegd (bijlage 13sexies).

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 2 september 2017 werd verzoeker gerepatrieerd.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam; P.

voornaam: T.

geboortedatum; 18.02.1971

geboorteplaats: <AANVULLEN - UEUNAISSANCE>

nationaliteit: Litouwen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven bel grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen.

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in schriften en gebruik. (PV ME.21.L6.001732/2017 van de politie zone van Berlaar-Nijlen.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten in zijn verblijfsaanvraag.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen om de volgende reden:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in schriften en gebruik (PV ME.21.L.6.001732/2017 van de politie zone van Berlaar-Nijlen.)

Betrokken trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Litouwse identiteit. Betrokken vreemdeling heeft op 23.01.2017 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Berlaar als werknemer. Hij staaft deze aanvraag door een Litouwse identiteitskaart voor te leggen (met nummer 11728088) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België. Op 26.06.2017 werd de betrokkene geïntercepteerd door de PZ Berlaar-Nijlen.

Echter, volgens het verslag nr.RR-2017-(...) van de federale gerechtelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden blijkt dat het Litouwse Identiteitsdocument nr. (...) ongeldig is.

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkenen door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid

van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Litouwse Identiteit. Betrokken vreemdeling heeft op 23.01.2017 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Berlaar als werknemer. Hij staaft deze aanvraag door een Litouwse Identiteitskaart voor te leggen (met nummer (...)) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België. Op 26.06.2017 werd de betrokkene geïntercepteerd door de PZ Berlaar-Nijlen. Echter, volgens het verslag nr. RR-2017-(...) van de federale gerechtelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden blijkt dat het Litouwse Identiteitsdocument nr (...) ongeldig is.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten/ kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterkte vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : P.

voornaam : T.

geboortedatum : 18.02.1971

nationaliteit : Litouwen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.06.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene gebruikte valse identiteitsdocumenten in zijn verblijfsaanvraag.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in schriften en gebruik. (PV ME.(...) van de politie zone van Berlaar- Nijlen.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- ☐ de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Litouwse identiteit. Betrokken vreemdeling heeft op 23.01.2017 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU onderdaan ingediend bij de gemeente Berlaar als werknemer. Hij staaft deze aanvraag door een Litouwe identiteitskaart voor te leggen (met nummer (...)) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België. Op 26.06.2017 werd de betrokkene geïntercepteerd door de PZ Berlaar-Nijlen. Echter, volgens het verslag nr. RR-2017-(...) van de federale gerechtelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden blijkt dat het Litouwse identiteitsdocument nr (...) ongeldig is.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel...."

2. Over de ontvankelijkheid wat het beroep ingediend tegen de eerste bestreden beslissing betreft

Ter terechtzitting wordt gewezen op het door de verwerende partij meegedeelde feit dat de verzoekende partij op 2 september 2017 werd gerepatriëerd naar Oekraïne en de impact hiervan op het beroep van de verzoekende partij. Immers betekent het feit dat de verzoekende partij het grondgebied heeft verlaten, dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen, zodat dient vastgesteld te worden dat het beroep zonder voorwerp is geworden en om deze redenen onontvankelijk lijkt.

Aangezien de verzoekende partij op 2 september 2017 het Belgische grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, thans de eerste bestreden beslissing, uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De verzoekende partij bevestigt hetgeen ter terechtzitting door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt opgemerkt. Zij erkent dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd en dat het beroep zonder voorwerp is geworden.

De Raad is van oordeel dat het beroep zonder voorwerp is geworden en dat de vraag naar het belang van de verzoekende partij zich dan ook niet meer opdringt.

Het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, verder bestreden beslissing genoemd

3.1. Het enige middel dat betrekking heeft op de bestreden beslissing, dat het opleggen van een inreisverbod inhoudt, luidt:

“Middel: Schending van zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikel 3 van het EVRM.

1. Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd. 26 juni 2017, betekend aan verzoeker op 26 juni 2017, bijlage 13 septies-CID (stuk 1);

2. Inreisverbod – bijlage 13 sexies dd. 26 juni 2017, betekend tevens op 26 juni 2017 (stuk 1);

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker kwam naar België eerste keer in 2003 en diende een asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties.

(...)

Hij vindt het inreisverbod van 4 jaar te zwaar rekening houdend met zijn profiel en zijn vlucht van legerdienst in Oekraïne.

Verzoeker kan in de hypothese van zijn terugkeer naar Oekraïne een slachtoffer daar zijn van onmenselijke of vernederende behandeling.

Hij zit immers geen zin om te deelnemen in een oorlog om zijn eigen medeburgers in Donbass te doden. Verzoekster wou tevens een nieuwe asielaanvraag in te dienen bij de Belgische asielinstanties met nieuwe elementen.

De behandeling daarvan zal nog tijd in beslag nemen en verzoeker dient intussen in België te verblijven. De motivering van de bestreden beslissing houdt geen rekening met bijzondere problemen die verzoeker in zijn land van herkomst heeft.

Dat is de reden dat verzoeker niet akkoord gaat met het opleggen van het inreisverbod noch met de bijzondere lange duur daarvan zijnde 4 jaar..

Gelet het hiervoor vermelde zou het terugsturen van verzoeker naar hun land van herkomst, een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, m.n. schending van het recht op leven en verbod van foltering.

Met het hiervoor vermelde heeft de verwerende partij geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekster.

Het is derhalve zeer reëel dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst ernstige problemen van verschillende aard zal hebben.

De tegenpartij houdt geen rekening met bijzonder moeilijke situatie van verzoeker (eerder uiteengezet). Verzoekers houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor de Raad bijkomende stukken neer te leggen.”

3.2. Vooreerst wordt er vastgesteld dat de volgende grieven geen betrekking hebben op de bestreden beslissing die het inreisverbod omvat en omwille van de redenen vervat onder punt [2.] derhalve geen bespreking behoeven:

“(…)Hij vroeg in 2014 de tweede keer asiel op basis van zijn problemen met dienstplicht in Oekraïne.

Hij werd echter na zeer korte termijn gerepatriëerd naar Oekraïne.

Na zijn terugkomst naar Oekraïne werd hij opgeroepen om daar in Donbass operaties van Oekraïens leger deel te nemen.

Verzoeker wou het helemaal niet doen en verliet die gevaarlijke plaats in Donbass rond november 2014.

Verzoeker riskeert immers om aangehouden te worden in Oekraïne omwille van zijn vlucht van Donbass legerdienst eind 2014.

Hij kan in Oekraïne immers vervolgd worden omdat hij andere burgers in Donbass niet wil doden en wil niet deelnemen in de oorlog aldaar.

Als verzoeker in het bezit van bewijzen komt zal hij een nieuwe asielaanvraag indienen.

Verzoeker is tevens van plan om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Zijn “aanvraag van verblijfskaart van EU burger” onder een vals identiteit van zogenaamde P. T. was ingediend omwille van onmogelijkheid van verzoeker om terug te keren naar Oekraïne.

Verzoeker verkeerde zich in de onmogelijkheid om terug te keren naar Oekraïne. Hij begrijpt dat hij in dit geval niet correct had gehandeld.

Zijn politieke problemen in het land van herkomst blijven echter verder te bestaan.

Hij overweegt momenteel om een nieuwe asielaanvraag in België in te dienen omdat zijn terugkeer naar Oekraïne te gevaarlijk is.

Verzoeker wou graag met deze redenen van bestreden beslissingen (stuk 1) aan te vechten. (...)”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De in overigens ook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.4. *In casu* dient er vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing de juridische grondslag vermeldt: artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, alsook de feitelijke grondslag: de bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker valse identiteitsdocumenten in zijn verblijfsaanvraag gebruikte, dat hij op heterdaad betrapt is voor valsheid in schriften en gebruik, met vermelding van het concreet nummer van het proces-verbaal dat werd opgesteld. De bestreden beslissing meldt dat verzoeker trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door zich te laten inschrijven onder een valse Litouwse identiteit. Hij heeft op 23 januari 2017 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als EU-onderdaan ingediend bij de gemeente Berlaar als werknemer. Hij staaft deze aanvraag door een Litouwse identiteitskaart voor te leggen (met nummer expliciet vermeld in bestreden beslissing) en bewijzen van zijn tewerkstelling in België. Op 26 juni 2017 werd verzoeker geïntercepteerd door de politie Berlaar-Nijlen.

Echter, volgens het verslag nr. RR-2017-(...) van de federale gerechtelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden) blijkt dat het Litouwse identiteitsdocument nr. (...) ongeldig is. De bestreden beslissing stelt dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Tevens wordt uiteengezet dat er geen termijn van vrijwillig vertrek is toegestaan.

Verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

3.5. Verzoeker houdt voor dat de duur van het inreisverbod te zwaar is, rekening houdend met diens profiel en diens vlucht van legerdienst.

De Raad wijst erop dat verzoeker niet betwist in het middel dat hij gebruik maakte van valse documenten en getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, grondslag van de bestreden beslissing, luidt onder meer:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Verzoeker betwist niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod kon opleggen. Minstens dient erop gewezen te worden dat uit voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* een inreisverbod mocht opleggen nu geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Hij meent enkel dat de duur te zwaar is.

Uit voormelde wettelijke bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een duur van vijf jaar kon opleggen indien *“de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt,”*

Verzoeker kan *in casu* niet ernstig voorhouden dat hij geen onwettig middel heeft gebruikt en geen fraude heeft gepleegd. Hij ontkent niet, zo blijkt ook uit het administratief dossier, dat hij gebruik heeft gemaakt van valse documenten, *in casu* een Litouwse identiteitskaart, om een verblijf in België te bewerkstelligen. De bestreden beslissing is dus wettig genomen.

Evenmin haalt verzoeker elementen aan waaruit zou mogen blijken dat deze duur te “zwaar” is. Hij houdt voor een nieuwe asielaanvraag in te dienen, gevlucht te zijn uit diens legerdienst in Oekraïne en

aldaar het slachtoffer te worden van een onmenselijke vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad kan enkel vaststellen dat dit loutere beweringen zijn, door niets ondersteund. Wel integendeel, verzoeker heeft geen nieuwe asielaanvraag ingediend en van een eerder ingediende asielaanvraag afstand gedaan. De loutere bewering dat hij bij terugkeer in het herkomstland ernstige problemen kent, is door niets ondersteund. Bovendien is verzoeker inmiddels gerepatriëerd naar Oekraïne.

De verwerende partij merkt volkomen terecht op in haar nota met opmerkingen:

“Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu beperkt de verzoekende partij zich tot loze beweringen als zou het slachtoffer dreigen te worden van een onmenselijke of vernederende behandeling omdat hij “zou worden opgeroepen om zijn dienstplicht te vervullen om vervolgens naar Donbass gevaarlijke operaties uit te voeren”.

Dergelijke ongestaafde vage beschouwingen volstaan uiteraard niet om een risico op schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.”

De Raad sluit zich bij deze opmerkingen aan. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker concrete elementen heeft aangehaald die erop wijzen dat hij in zijn land van herkomst dient te vrezen voor een onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker dient zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Bovendien is de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel. Artikel 3 van het EVRM is niet geschonden.

Verzoeker voert geen andere grieven aan.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of zonder dat er rekening is gehouden met dienstige gegevens. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat er geen correcte beoordeling is geschied.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN